

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

SARAH J.
MAAS

CAM
ŞATO

DÜNYADA
25 MİLYONU
AŞKIN
SATIŞ!

DE
X

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Cam Şato serisi

Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Vârisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı
Suikastçının Hançeri

Dikenler ve Güller Sarayı serisi

Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızıışı Sarayı
Gümüş Alevler Sokağı

Hilal Şehir serisi

Toprak ve Kan Hanesi
Gökyüzü ve Nefes Hanesi
Alev ve Gölge Hanesi

CAM ŞATO

Orijinal adı: *Throne of Glass*

© 2012, Sarah J. Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviren: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkiye Yayın Hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2013

Şömiizli sert kapak: 1. baskı / Eylül 2026 / ISBN 978-625-8021-79-0

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Jim Tierney

Harita illüstrasyonu: Virginia Allyn

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Havva Alp

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi

Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12

Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

SARAH J.
MAAS

CAM
ŞATO

Çeviren: Deniz Başkaya

DE
X

Fiction Press'teki tüm okurlarıma...
Başından beri ve kitap yayınlandıktan çok sonra bile
yanımda oldukları için...
Her şey için çok teşekkürler.

DEX
ÖRNEKTİR

KUZEY
DENİZİ

BÜYÜK OKYANUS

WENDLYN
YÖNÜ

GÜNEY KİTASI
YÖNÜ

DAR DENİZ

TERRASEN

GEYİKBOYNUZU DAĞLARI

ALLSBROOK

ORYNTH

SURIA

ELDRYS

PERRANTH DAĞLARI

Florine Nehri

PERRANTH

ILIUM

MEAH

Endovier Tuz Madenleri

ADARIAN

OAKWALD ORMANI

BÜYÜK OKYANUS

ARARAT DAĞLARI

RIFTHOLD

Avery Nehri

Acanthus Nehri

FENHARROW

BELLHAVEN

OLÜ ADALAR

Kafatası Körfezi

Cıkmaz Rota

CALACULLA

EULLWE

IERIBA

Eyllwe Çayırları

BANJALI

Taş Bataklıkları

MORATH

MELISANDE

INNISH

ANIELLE

Gümüş Göl

Ferian Geçidi

Kuzey Dış Dağları

Omega

Endovier Tuz Madenleri

RUHNN DAĞLARI

ANASCAUL DAĞLARI

ROSAMEL

Kurt Kabilesi

Endovier'ın tuz madenlerinde bir yıl süren köleliğin ardından Celaena Sardothien her yere kelepçeler ve kılıçlar eşliğinde gitmeye alışmıştı. Endovier'daki binlerce kölenin çoğu aynı muameleyi görse de Celaena madenlerden ayrılırken yanında fazladan yarım düzine muhafız vardı. Celaena, Adarlan'ın en kötü şöhretli suikastçısı olduğundan bu olağan bir durumdu. Olağan olmayansa kendisine siyahlar içindeki, kukuletalı bir adamın eşlik etmesiydi.

Adam onu kolundan tutup madendeki memurların ve gözetmenlerin büyük bir kısmının barındığı pırıltilı binaya soktu. Koridorlardan geçip merdivenlerden çıktılar. Dolanıp durduklarından Celaena'nın geldiği yoldan dönme ihtimali kalmamıştı.

En azından refakatçisi öyle olacağını umuyordu. Çünkü Celaena sadece dakikalar içinde aynı merdivenden bir yukarı çıkıp bir aşağı indiklerini gözden kaçırmamıştı. Binanın koridorlar ve merdiven boşluklarından oluşan standart bir yapısı olmasına karşın katlar arasında zikzaklar çizdiklerini de fark etmişti.

Yönünü kolay kolay kaybedecek biri değildi. Adam kendisini şaşırtmak için o kadar çabalamasa gücenirdi.

Epey uzun, ayak sesleri dışında çıt çıkmayan bir koridora girdiler. Kolunu sıkkan uzun boylu ve atletik adamın kukule-

tasının gizlediği yüz hatlarını seçemiyordu. Bu aklını karıştırıp gözünü korkutmak için bir başka taktikti. Muhtemelen siyah giysiler de oyunun bir parçasıydı. Adamın başı kendisine doğru dönünce Celaena ona sırttı. Adam Celaena'nın kolunu daha da sert sıkıp yüzünü yeniden önüne çevirdi.

Neler olup bittiğini, adamın onu neden maden ocağının dışında beklediğini bilmeseydi de bunun gurur verici bir yanı olması gerektiğini düşünüyordu. Gün boyunca dağın içlerinden kaya tuzu çıkardıktan sonra adamı yanında altı muhafızla beklerken görmek bile keyfini yerine getirmemişti.

Fakat adam kendisini Celaena'nın gözetmenine Kraliyet Muhafızları Yüzbaşı Chaol Westfall olarak tanıttığında Celaena'nın kulakları dikildi ve aniden sanki gök yere inmeye, dağlar dört yandan onu kısırmaya, hatta yer şişip üzerine gelmeye başladı. Uzun zamandır korku denen duyguyu tatmamış, korkusuna geçit vermemiştir. Her sabah uyandığında aynı sözü tekrarlıyordu: *Korkmayacağım*. Bir yıl boyunca bu sözün anlamı yıkılmak ve uyum sağlamak arasındaki fark olmuş; onu madenlerin karanlığında yok olmaktan korumuştur. Fakat yüzbaşı bunu asla bilemeyecekti.

Celaena kolunu tutan eldivenli eli inceledi. Eldivenin koyu renkli derisi neredeyse kirli teniyle aynı tondaydı.

Boştaki eliyle yırtık pırtık ve kirli tuniğini çıkarıp iç geçir-memek için kendisini tuttu. Madenlere gün doğmadan girip alacakaranlıkta çıktığından güneşi nadiren görüyordu. Üzeri-ni kaplayan kirin altındaki teninin solukluğu endişe vericiydi. Bir zamanlar çekici, hatta güzel olduğu doğru olsa da... Eh, artık bunun bir önemi yoktu, değil mi?

Bir koridordan daha geçmelerinin ardından Celaena yabancı-nın maharetle dövülmüş kılıcını inceledi. Silahın ısıtılı kab-zası uçan bir kartal şeklindeydi. Adam onun bakışlarını fark edince eldivenli elini indirip kartalın altın başının üzerine koy-du. Celaena'nın dudaklarına bir kez daha gülümseme yerleşti.

Boğazını temizleyip yüzbaşıya "Burası Rifthold'dan epey uzak Yüzbaşı," dedi. "Bir ara gürültüsünü işittiğim orduyla

mı geldiniz buraya?” Adamın kukuletasının altındaki karanlığa baksa da bir şey göremedi. Yine de adamın gözlerinin kendisini değerlendirdiğini, tarttığını ve sınıadığını hissediyordu. Bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Kraliyet Muhafızları Yüzbaşısı ilginç bir rakip olabilirdi. Belki biraz çabalamasına bile değerdı.

Adamın sonunda kılıcı tutan elini kaldırmasıyla pelerinin kıvrımları silahın üzerini örttü. Celaena, yüzbaşının pelerinin oynamasıyla tuniğinin üzerine işlenen altın renkli ejderi gördü. Bu kraliyet armasıydı.

Yüzbaşı “Adarlan ordusundan sana ne?” diye yanıt verdi. Kendisinininki gibi –havaı ve telaffuzu net– bir ses duymak Celaena’nın hoşuna gitmişti. Bu ses iğrenç bir zorbadan çıkısa da!

Celaena omuz silkip “Hiç,” dedi. Yüzbaşı öfkeyle homurdandı. Ah, kanının mermere aktığını görmek ne de hoş olurdu. Bir keresinde Celaena kendisini kaybetmişti. İlk gözetmeni olmadık bir günde fazlaca üzerine geldiği zamandı. Kazmayı adamın bağırsaklarına soktuğunda hissettiklerini, kanının ellerinde ve yüzündeki yapışkanlığını hâlâ anımsıyordu. Göz açıp kapayana dek yanındaki muhafızların ikisini silahsız bırakabilirdi. Yüzbaşı eski gözetmeninden yaman çıkabilir miydi? Olasılıklar üzerine düşünüp yüzbaşısıya bir kez daha sırttı.

Yüzbaşı onu “Bana öyle bakma,” diye uyardı ve eli tekrar kılıcına gitti. Celaena bu kez sırtısını sakladı. Birkaç dakika önce gördüğü bir dizi ahşap kapıdan geçtiler. Kaçmak istese tek yapması gereken bir sonraki koridorda sola dönüp merdivenlerden üç kat aşağı inmekti. Dikkatini dağıtmak için verdikleri onca çabanın onu binaya iyice aşına etmekten öte bir faydası olmamıştı. Aptallar.

Celaena keçeleşmiş saçının bir tutamını yüzünden çekip “Nereye gidiyoruz bu arada?” diye sordu. Yüzbaşı yanıt veremeyince çenesini sıkı.

Koridorlarda sesler çok fazla yankılandığından bütün binayı ayağı kaldırmadan yüzbaşısıya saldıramazdı. Kollarındaki zincirlerin anahtarını yüzbaşının nereye koyduğunu gör-

mediği gibi peşlerinden gelen altı muhafız da ona epey sıkıntı verecekti. Üstüne üstlük kelepçeler vardı.

Tavanından demir avizelerin sarktığı bir koridora girdiler. Duvar boyunca uzanan pencerelerin ardında gece çökmüştü, fenerlerin parlak ışığı aralarına gizlenecek bir sürü gölge sağıyordu.

Celaena avludan, diğer kölelerin ayaklarını sürüyerek geceledikleri ahşap binaya ilerlediklerini işitebiliyordu. Zincir şakırtılarına karışan acı dolu inlemeler gün boyunca söyledikleri şarkılar kadar iç karartıcı bir nakarat oluşturunuyordu. Ara sıra inen kamçının solosu, Adarlan'ın en büyük suçluları, en yoksul vatandaşları ve en yeni esirleri için bestelediği gaddarlık senfonisine ekleniyordu.

Esirlerin bazıları büyü yapmakla suçlanan insanlarken –büyü kralıktan silindiğinden bunu *yapamazlardı* aslında– Endovier'a gelenlerin çoğu, sayıları her geçen gün daha da artan asilerdi. Bunlar genellikle Adarlan Hükümdarlığı'na karşı hâlâ direnen Eyllwe'dendi. Fakat ne zaman Celaena en son haberleri almak için onları sıkıştırırsa ona boş gözlerle bakıyorlardı. Daha madene gelmeden çökmüşlerdi. Onların Adarlan askerlerinden neler çektiklerini düşünmek Celaena'nın tüylerini ürpertiyordu. Bazı günler belki de toplu katliamlarda ölmelelerinin onlar için daha iyi olacağını düşündüğü olurdu. Belki kendisi de ihanete uğrayıp yakalandığı o gece ölse daha iyiydi.

Fakat yürümeye devam ederlerken düşünmesi gereken başka konular vardı. Asılacağı gün sonunda gelmiş miydi? Midesi bulandı. İdamında Kraliyet Muhafızları Yüzbaşısı tarafından alınacak kadar önemli biriydi. Peki niye onu önce bu binaya getirmişlerdi?

Sonunda diğer tarafını göremediği kırmızı ve altın rengi cam kapılar önünde durdular. Yüzbaşı Westfall kapının iki yanında dikilen iki muhafıza çenesiyle işaret edince muhafızlar onu mızraklarını yere vurarak selamladılar.

Yüzbaşı, Celaena'nın kolunu daha da fazla, canını acıtacak kadar sıktı. Onu kendisine doğru çekse de ayakları kurşun

gibi ağırlaşan Celaena direndi. Yüzbaşı bir nebze keyiflenmiş gibi “Madenlerde kalmayı mı tercih edersin?” diye sordu.

“Belki bana neler olduğu söylense karşı koymak zorunda hissetmem.”

“Yakında anlayacaksın.” Celaena’nın avuçları terlemişti. Evet, ölecekti. Ecel gelip çatmıştı işte.

Gıcirtıyla açılan kapıların arkasında bir taht odası görün-
dü. Üzüm salkımı biçiminde cam bir avize tavanın büyük bir
kısımını kaplıyor, yanan elmas şekilleri odanın uzak ucunda-
ki pencerelere yansyordu. Pencerelerin dışındaki çıplaklıkla
kıyaslandığında içerisinin şatafatı yüze inen bir tokat hissi
uyandırıyordu. Celaena gibi kölelerin emekleriyle elde edilen
zenginliğin sonucuydu bu.

Yüzbaşı “İçeri,” diye homurdanıp boştaki eliyle Celaena’yı
içeri iterek sonunda onu serbest bıraktı. Tökezleyen Celaena
doğrulurken nasırlı ayakları düz zeminde kaydı. Arkasına ba-
kınca refakatçilerine altı muhafız daha eklendiğini gördü.

On dört muhafız, bir de yüzbaşı. Siyah üniformaların gö-
ğüslerine sarı kraliyet armaları işlenmişti. Bunlar kraliyet ai-
lesinin özel muhafızlarıydı; doğdukları günden beri korumak
ve öldürmek için eğitilen acımasız, şimşek gibi hızlı askerlerdi.

Başı dönen ve bir anda üzerine büyük bir ağırlık çöken Ce-
laena odaya bakındı. Şatafatlı, kızılağaçtan bir tahtın üzerin-
de yakışıklı, genç bir adam oturuyordu. Herkes diz çökerken
Celaena’nın kalbi duracak gibi oldu.

Adarlan’ın veliaht prensinin karşısında duruyordu.

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı, “Ekselansları,” dedi. Yerlere kadar eğildikten sonra doğrulup kukuletasını çıkardı ve kısacık, kestane rengi saçları meydana çıktı. Böylece kukuletanın amacının, yürüyüş esnasında uslu dursun diye Celaena’nın gözünü korkutmak olduğu anlaşılmıştı. Bu tür numaralar ona *sökmezdi!* Celaena kızgınlığına rağmen yüzbaşının yüzüne şaşkınlıkla baktı. Çok gençti.

Yüzbaşı Westfall’un yakışıklılığının öyle ahım şahım bir tarafı olmasa da Celaena adamın sert yüz hatlarını ve kızıl kahverengi gözlerini çekici bulmaktan kendini alamadı. Ne kadar sefil ve pis görüldüğünü iliklerine kadar fark ederek çenesini yukarı kaldırdı.

Adarlan Veliaht Prensi “Bu o mu?” diye sordu. Yüzbaşı başını sallarken Celaena kafasını çevirdi. İki adam da ona bakıyor, diz çökmesini bekliyordu. Celaena’nın dimdik ayakta kalması üzerine Chaol huzursuzca kıpırdandı ve prens çenesini biraz daha havaya kaldırmadan önce yüzbaşısına şöyle bir baktı.

Önünde eğilecekti demek! Celaena darağacına gidecek olsa bile hayatının son anlarını hiç şüphesiz başkalarının ayaklarına kapanarak geçirmeyecekti.

Arkasından ayak seslerinin gümbürtüsü geldi ve biri onu boynundan yakaladı. Buz gibi mermer zemine fırlatılmadan önce Celaena'nın tek görebildiği kıpkırmızı yanaklar ve kum rengi bir bıyık oldu. Acı yüzüne yayılırken ışık görüşünü bulanıklaştırdı. Kolları ağrıyor, bağlı elleri eklemelerini doğru düzgün hizalamaktan alıkoyuyordu. Kendini tutmaya çalışsa da acıdan, yaşlar gözlerinde birikti.

Kırmızı suratlı bir adam ona öfkeyle “Gelecekteki kralını işte böyle selamlayacaksın,” dedi.

Suikastçı dişlerini gösterip tıslayarak diz çöken zorbayı görmek için başını çevirdi. Adam gözetmeni kadar iriydi, seyrelen saçlarının rengine uyan kırmızı ve turuncu giysiler giyiyordu. Celaena'nın boynunu daha da sıkı tutan adamın simsiyah gözleri pırıldadı. Celaena sağ kolunu birkaç santim oynatabilse adamın dengesini bozup kılıcını alabilirdi... Kelepçeler karnına batıyor, içinde kaynayıp köpüren öfke yüzünü kıpkırmızı kesiyordu..

Geçmek bilmeyen bir anın ardından veliaht prens söze girdi. “Eğilmek sadakati ve saygıyı gösteren bir jestken birini bunu yapmaya zorlamanın mantığını anlamıyorum.” Sözlerinde olağanüstü bir bıkkınlık vardı.

Celaena göz ucuyla prene bakmak istese de tek görebildiği beyaz zemine dayanmış bir çift siyah çizme oldu.

“*Senin* bana saygı duyduğun açık Dük Perrington ama *Celaena Sardothien*’i aynı şekilde düşünmeye zorlamak biraz abes kaçıyor. Sen de, ben de onun ailemden hiç hazzetmediğini gayet iyi biliyoruz. Dolayısıyla belki de niyetin onu aşağılamaktır.” Prens bir süre duraksadığında Celaena onun gözlerini yüzüne diktğine yemin edebilirdi. “Fakat bence zaten yeterince aşağılandı.” Bir kez daha sustuktan sonra prens devam etti. “Senin Endovier hazinedarıyla görüşmen yok muydu? Gecikmeni istemem, özellikle de onca yolu sırf onunla buluşmak için gelmişken.”

Perrington kendisinden çekilmesinin istendiğini anlayıp hordurduktan sonra Celaena’yı bıraktı. Celaena yanağını mermerden çekse de adam doğrulup odadan ayrılana dek yerde yattı. Ka-

çacak olsa belki şu Dük Perrington denen herifin peşine takılır, ona aynı sıcaklıkta bir merhaba derdi.

Doğrulurken lekesiz zeminde bıraktığı kömür lekesine ve kelepçelerin sessiz odada çınlayan şingirtısına öfkelenirdi. Sekiz yaşındayken, Suikastçılar Kralı'nın onu donmuş bir nehrin yatağında yarı ölü halde bulduğu o günden beri bir suikastçı olarak yetiştirilmişti. Bu yüzden pis olmak bir yana, hiçbir şey onu utandıramazdı. Gururlu bir ifade takınıp uzun saç örgüsünü omzundan geriye attı ve başını yukarı kaldırdı. Gözleri prensinkilerle buluştu.

Dorian Havilliard ona gülümsedi. Bu kibar, saltanat görgüsünden gelen bir gülümseme idi. Tahta yayılarak oturan prens bir eliyle çenesini tutuyordu ve altın tacı yumuşak ışıktaki parıltıyordu. Kraliyet ejderhasının şatafatlı, altın rengi tasviri siyah yeleğinin göğsünü tamamen kaplıyordu. Kırmızı pelerini hem onun hem de tahtının etrafına zarafetle dökülüyordu.

Fakat gözlerinin içinde bir şey vardı. Gözlerinin, güney ülkelerinin sularını andıran hayranlık uyandıran mavisi ve kuzgun siyahı saçlarının oluşturduğu tezat bir an için Celaena'yı afallattı. Can yakan bir yakışıklılığı vardı ve yaşı en fazla yirmi yaşında olmalıydı.

Prenslerin yakışıklı olmaması gerekir! Onlar ağırlık suratlı, aptal, iğrenç yaratıklardır! Bu prens ise... bu... Hem kraliyet ailesinden gelip hem de yakışıklı olması adil değil.

Celaena ağırlığını bir ayağından diğerine verirken prens kaşlarını çatıp onu süzdü. "Yanılmıyorsam size onu temizlemenizi söylemiştim," diye seslenmesiyle Yüzbaşı Westfall öne çıktı. Celaena odada başkalarının olduğunu unutmuştu. Üzerindeki pачavralara ve kirli cildine bakarken utancını bastıramadı. Bir zamanlar çok güzel bir kızken, şimdi ne kadar da sefil bir haldeydi!

Biri Celaena'ya dönüp baksa üzerindeki giysilerin rengine bağlı olarak gözlerinin mavi, gri hatta yeşil olduğunu düşünbilirdi. Fakat yakından bakıldığında gözbebeklerini çevreleyen parlak, altın rengi halka birbirleriyle çatışan bu renkleri dengeleyordu. En çok dikkat çeken yanıysa hâlâ eski ışıltısını koruyan

altın rengi saçlarıydı. Kısacası, Celaena Sardothien vasat fiziki özelliklerini telafi eden bazı cazip özelliklere sahipti; henüz ergenliğinin ilk yıllarında biraz makyajla vasat yanlarını sıra dışı özellikleriyle denk hale getirebileceğini keşfetmişti.

Fakat şimdi Dorian Havilliard'ın karşısında bir sıçandan farksızdı! Celaena'nın yüzü Yüzbaşı Westfall'un konuşmasıyla yumuşadı. "Sizi bekletmek istememiştim."

Chaol, Celaena'ya uzanırken Veliaht Prens başını iki yana salladı. "Banyo işi sonraya kalsın. Celaena'daki potansiyeli görebiliyorum." Prens gözü Celaena'nın üzerinde, doğruldu. "Tanışma zevkine eriştiğimizi sanmıyorum. Fakat muhtemelen senin de bildiğin gibi ben Adarlan Veliaht Prensi Dorian Havilliard'ım, belki Erilea'nın büyük bir bölümünün de prensiyim."

Celaena ismi duyduğunda içini saran acı duygulara aldırış etmedi.

"Sen de Adarlan'ın en usta suikastçısı Celaena Sardothien'sin. Belki de bütün Erilea'nın en usta suikastçısısn." Prens, Celaena'nın gergin bedenini süzüp itinayla düzeltilmiş kaşlarını yukarı kaldırdı. "Biraz genç görünüyorsun." Dirseklerini uyluklarına koydu. "Senin hakkında oldukça etkileyici hikâyeler duydum. Rifthold'da lüks içinde yaşadıktan sonra Endovier'ı nasıl buldun?"

Kibirli pislik.

Sivri tırnaklarını avuçlarına gömen Celaena "Daha mutlu olamazdım," dedi.

"Bir yılın ardından hâlâ az çok canlı görünüyorsun. Bu madenlerdeki ortalama ömür bir ayken bu nasıl oluyor, merak ettim."

"Epey gizemli olduğuna şüphem yok." Celaena gözlerini kırıştırıp kelepçelerini ipek eldivenlermiş gibi düzeltti.

Veliaht prens yüzbaşısına döndü. "Dili epey uzun, değil mi? Konuşmasından ayaktakımından olmadığı da belli."

Celaena araya girip "Umarım bellidir!" dedi.

"Ekselansları..." Chaol Westfall öfkeyle Celaena'ya baktı.

“Ne?” diye sordu Celaena.

“Ona *Ekselansları* diye hitap edeceksin.”

Celaena ona alaycı bir gülümsemeyle baktıktan sonra dik-katini yeniden prene çevirdi.

Dorian Havilliard, Celaena’yı şaşırtan bir tavırla kahkaha attı. “Şu an bir köle olduğunu *biliyorsun*, değil mi? Aldığın ceza sana hiçbir şey öğretmedi mi?”

Celaena zincirlenmemiş olsa kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir madende çalışmanın kazma kullanmak dışında ne öğretebileceğini anlamıyorum.”

“Peki hiç kaçmaya çalışmadın mı?”

Haşarı bir gülümseme ağır ağır Celaena’nın yüzüne yayıldı. “Bir kez.”

Kaşları kalkan prens Yüzbaşı Westfall’a döndü. “Bana bundan bahsedilmemişti.”

Celaena omzunun üzerinden bakışlarıyla prenen özür dileyen Chaol’a baktı. “Bugün öğleden sonra başgözetmenden öğrendiğime göre Sardothien *bir kez* kaçmaya teşebbüs etmiş. Endovier’a geldikten üç ay...”

Celaena “Dört ay,” diyerek onun sözünü kesti.

Chaol sözünü “Dört ay sonra,” diye tamamladı.

Celaena öykünün kalanının gelmesini beklese de anlaşılan yüzbaşı lafını bitirmişti. “En güzel kısmını anlatmadı bile!”

Yüzü irkilmeyeyle gülümseme arasında bir ifadede takılıp kalan veliaht prens “Bir de en güzel kısmı mı var?” diye sordu.

Chaol, Celaena’ya öfkeli bir bakış atıp söze girdi. “Endovier’dan kaçmanın yolu yoktur. Babanız Endovier nöbetçilerini iki yüz adımdan bir sincabı vurabilecek şekilde eğitti. Kaçmaya çalışmak intihara teşebbüs etmek olur.”

Prens “Fakat sen hayattasın,” dedi Celaena’ya.

O günü anımsayınca Celaena’nın gülümsemesi soldu. “Evet.”

Dorian “Neler oldu?” diye sordu.

Celaena’nın gözleri soğuk, sert bir ifadeyle bakmaya başladı. “Kendimi kaybettim.”

Yüzbaşı Westfall “Yaptıkların için bu kadar mı açıklama yapacaksın?” diye sordu. “Yakalanana dek bir gözetmeni ve yirmi üç nöbetçiyi öldürdü. Muhafızlar onu bayıltmadan önce duvara ulaşmasına *bir adım* kalmıştı.”

Dorian “Ee?” dedi.

Celaena köpürdü. “Ee mi? Duvarın madenlerden ne kadar uzakta olduğunu biliyor musunuz?” Prens ona boş gözlerle baktı. Celaena gözlerini kapatıp abartılı bir şekilde iç çekti. “Çalıştığım kuyudan uzaklığı yüz on bir metreydi. Birine öletürdüm.”

Dorian tekrar “Ee?” diye sordu.

“Yüzbaşı Westfall, köleler madenlerden kaçmak istediklerinde en fazla kaç metre ilerleyebiliyorlar?” diye sordu Celaena.

Yüzbaşı “Bir metre,” diye mırıldandı. “Endovier nöbetçileri kaçağı bir metre ilerlemeden vururlar genellikle.”

Celaena’nın beklediği tepki veliaht prensin sessiz kalması değildi. “Bunun intihar olduğunu biliyordun,” dedi prens sonunda, neşesi kaybolmuştu.

Belki de Celaena’nın duvar konusunu açması pek de iyi bir fikir olmamıştı. Prens sorusunu “Evet,” diye yanıtladı.

“Fakat seni öldürmediler.”

“Babanız mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutulmamı, Endovier’ın bol keseden dağıttığı sefaletten nasibimi almamı istedi.” Odanın ısısından bağımsız bir soğuk bedenini kapladı. “Ben hiç kaçmaya yeltenmedim.” Prens gözlerindeki merhameti görünce Celaena’nın içinden ona vurmak geldi.

Prens “Vücudunda çok yara izi var mı?” diye sordu. Celaena omuz silkince prens gülümsedi ve neşelenmeye çalışarak kürsüden aşağı indi. “Dön de sırtına bakayım.” Celaena kaşlarını çattı ama prens yaklaşırken kendisinden isteneni yaptı. Chaol da ikisine doğru yaklaştı. Prens gömleğinin yırtıkları arasından seçtiği kadarıyla Celaena’nın tenine göz gezdirip “Bu kadar kirin içinde yaraları seçemiyorum,” dedi. Celaena kaşlarını çattı, prens “Bu ne berbat koku!” deyince yüzünü daha da astı.

“İnsanın banyosu ve parfümü olmayınca sizin kadar iyi kokmuyor, *ekselansları*.”

DÜNYAYI KASIP KAVURAN CAM ŞATO SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

KARŞINIZDA SUİKASTÇILAR KRALİÇESİ CELAENA SARDOTHİEN.

Celaena ömür boyu hapse mahkûm edilmişti.
Oysa o, eğitilmiş bir suikastçıydı, benzerlerinin
en iyisiydi ama bir hata yapmış ve yakalanmıştı.
Genç yüzbaşı Westfall ona bir teklifle geldi.

Celaena, kraliyetin en yetenekli savaşçıları
ve suikastçılarıyla katılacağı ölümüne bir yarışmada
veliaht Prens Dorian'ı temsil edecek.

Yarışmayı kazanırsa kralı korumaya
ve sonrasında özgür bırakılmaya hak kazanacak.
Ama önce birbirini ardına ortaya çıkan cinayetlerin
katilini bulmalı ve hayal bile edemeyeceği
bir geleceğe hazırlanmalı.

